

сам Свештеномученика и Новомученика манастира Житомислић: Константин (Вучуревић), јеромонах и настојатељ манастирски, Доситеј (Вукићевић), јеромонах, Макарије (Пејак), јеромонах, Владимир (Чејовић), протођакон из Мостара, (пореклом из Куча, који се добровољно придружио монасима Житомислићким, одбијајући да буде пуштен на слободу јер није део братства), Младен (Шаран), искушеник, Обрен (Окиљевић), искушеник, Марко (Продановић), богослов, и Бранко (Билановић), богослов, 26. јуна 1941. године, позвани су од усташких власти на десној страни Неретве, да се јаве у усташки табор. Отишли су сви који су чинили манастирско братство, и они који су се ту затекли, мирно и наивно, не помишљајући на превару и окрутни злочин. Мучени су од усташа и потом одведени до јаме Видоње, у брду изнад Неретве. Ту су живи бачени и на њих је набацано камење. Јама послје рата није била ни обиљежена и у њу су бацали разни отпад. Хрватима из околине, како се прича, су се понекад привиђали убијени калуђери. Њихове мошти су извађене из јаме 1991. и свечано сахрањене у гробници изнад манастирске цркве. Хрватске снаге су у јуну 1992. године, до темеља минирале манастир, а експлозивом су разнели и гробницу мученика, која се налазила изнад олтарске апсиде, којом приликом су знатно страдале и мошти мученика. Преподобномученици Житомислићки свечано су прибројани диптисима светих 15.маја 2003. године, кад је обновљени манастир Житомислић освештан.